

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

HOTĂRĂREA nr. 124
din 09.01. 2008

Dosar nr: 181/2007

Petiția nr: 3469 din data de 10.04.2007 și 3867/17.04.2007

Petent: M. N

Obiect: constatarea caracterului discriminatoriu al prevederilor **art. 10 alin. 8 și art. 13 alin 1 lit. a), b) și c)**, cuprinse în O. U.G. nr. 27/2006 privind salarizarea și și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de persoane din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, al prevederilor **art. 40 alin. 1 și alin. 2, al art. 44 alin 1 și alin 3** din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și senatorilor, precum și al prevederilor **art. 71** din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în măsura în care aceste dispoziții legale nu sunt aplicabile și judecătorilor instanței supreme din sistemul judiciar, Înalta Curte de Casație și Justiție, care nu au domiciliul în municipiul București.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petenților

I.1.1. Petent : M N - judecător în cadrul Înaltei Curții de Casație și Justiție, cu domiciliu, str.Piața Sadu, nr. 1, județ Sibiu

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Ministerul Justiției , str. Aapollodor, nr. 17, sector 5, București

I.3. Procedura de citare

Prin adresa nr.9099/31.08.2007, s-a citat petentul M N la sediul instituției, în ziua de 20.09.2007, în vederea audierii părților.

Prin adresa nr. 9098/31.08.2007 s-a citat Ministerul Justiției, în ziua de 20.09.2007, la sediul instituției, în vederea audierii părților. Părțile nu s-au prezentat la audieri.

Procedura citării a fost legal îndeplinită.

II. Susținerile părților

Susținerea petentului

Petentul, în calitate de judecător în cadrul Înaltei Curții de Casație și Justiție apreciază drept o inechitate și un tratament juridic diferențiat între el și alte categorii de persoane și salariați din sistemul bugetar, deși este vorba de situații identice.

Astfel, se arată următoarele:

- prin Ordonanța de urgență nr. 27/2006, privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 169 din 9 martie 2007;
- 1. art. 10 alin.8 și art. 13 alin. 1 lit. c, în măsura în care aceste dispoziții sunt aplicabile numai președintelui, vicepreședintelui și membrilor Consiliului Superior al Magistraturii cu activitate permanentă care nu au domiciliul în municipiul București, respectiv numai judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat acestora și magistraților-asistenți delegați sau detașați în altă localitate decât cea de domiciliu, nu și judecătorilor și procurorilor care își desfășoară activitatea profesională în altă localitate decât cea în care au domiciliul, urmare transferului, promovării într-o funcție superioară de execuție sau numirii într-o funcție de conducere în cadrul instanțelor judecătorești și parchetelor;
- 2. art. 13 alin. 1 lit. a și b, în măsura în care aceste dispoziții sunt aplicabile numai judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat acestora și magistraților-asistenți delegați sau detașați în altă localitate decât cea de domiciliu nu și judecătorilor și procurorilor care își desfășoară activitatea profesională în altă localitate decât cea în care au domiciliul, urmare alegerii ca președinte, vicepreședinte sau membru cu activitate permanentă, a promovării într-o funcție superioară de execuție sau a numirii într-o funcție de conducere din cadrul instanțelor de judecătorești sau parchetelor;

Susținerea Ministerul Justiției

Reclamatul, prin adresa nr. 6211/13.06.2007 formulează un punct de vedere referitor la obiectul petiției, precizând următoarele aspecte:

Reglementarea prin lege sau printr-un alt act normativ a unor drepturi în favoarea unor persoane excede cadrului legal stabilit prin Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare și **nu intră în sfera Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.**

Modul de stabilire prin lege a unor drepturi în favoarea unor categorii profesionale în mod diferit față de alte categorii ori nereglementarea de legiuitor a anumitor aspecte care țin de statutul profesional al unei categorii nu este o problemă ce poate fi apreciată din punctul de vedere al discriminării, depășind cadrul legal reglementat prin O.G.137/2000.

Ministerul Justiției consideră că **magistrații detașați, delegați sau aleși** în Consiliul Superior al Magistraturii la care face referire petentul **nu se găsesc** în aceeași situație cu **magistrații promovați** în funcții de execuție la instanțe sau parchete situate în altă localitate decât cea în care aceștia își au domiciliul, cum este și cazul petentului.

Promovarea magistraților în funcție de execuție la tribunale, curți de apel și la parchete, inclusiv la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție se face **fie prin concurs** la nivel național, în limita posturilor vacante existente la tribunale și curți de apel sau dup caz, **fie prin depunerea unei candidaturi** pentru funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, conform art. 43 alin 1 și 2; art. 52 alin. 1,3 și 4 din Legea 303/2004.

Delegarea constă în executarea temporară de către angajat a unor sarcini corespunzătoare atribuțiilor de serviciu în afara locului său de muncă, potrivit art. 57 din Legea nr. 303/2004.

Ministerul Justiției subliniază că este de reținut faptul că delegarea, deși se poate face doar cu acordul judecătorului sau procurorului are în vedere, cum spune și Legea nr. 303/2004 "interesul serviciului".

În ceea ce privește detașarea magistraților, ministerul arată că ea semnifică o schimbare temporară a locului de muncă la un alt angajator, în scopul desfășurării activității în interesul acestuia, cu o durată între 6 luni și 3 ani, cu posibilitatea prelungirii pe încă 3 ani (art.58 din Legea nr. 303/2004).

Și în cazul **detașării**, ministerul consideră că trebuie reținut faptul că, aceasta nu se face la solicitarea magistratului, ci **la solicitarea instituției** unde urmează a fi detașat, **cu acordul magistratului**, prin decizia Consiliului Superior al Magistraturii.

Ministerul precizează că "Consiliul Superior al Magistraturii dispune detașarea judecătorilor și procurorilor, cu acordul scris al acestora, la alte instanțe sau parchete, la Consiliul Superior al Magistraturii, Institutul Național al Magistraturii, Ministerul Justiției sau la unitățile subordonate acestuia ori la alte autorități publice, în orice funcții, inclusiv cele de demnitate publică numite „la solicitarea acestor instituții, precum și la instituții ale Uniunii Europene sau organizații internaționale.”

Legat de situația magistraților, membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, ministerul arată că, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 317/2004, cu modificările și completările ulterioare, aceștia sunt aleși de adunările generale ale judecătorilor și procurorilor și validați de către Senat, pe un mandat de 6 ani, fără posibilitatea reînvestirii în funcție.

Ministerul Justiției concluzionează că delegarea, detașarea ori alegerea ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii reprezintă modificări temporare ale locului muncii, în vreme ce promovarea magistraților în funcții de execuție la tribunale, curți de apel și la parchete, precum și promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție reprezintă modificări definitive ale locului muncii și că situațiile deosebite în care se găsesc diferitele categorii de magistrați determină soluții diferite ale legiuitorului în ceea ce privește unele drepturi cuvenite acestora, fără ca prin aceasta să se încalce principiul egalității, ce nu semnifică uniformitate – Deciziile Curții Constituționale nr.168/1998, nr.294/2001.

Susținerea petentului în legătură cu cele precizate de Ministerul Justiției

Prin adresa nr. 10144/19.09.2007, petentul formulează concluzii scrise, referitoare la răspunsul formulat de Ministerul Justiției înregistrat cu nr. 6211/13.06.2007, precizând următoarele aspecte:

Aspectele de reglementare prin lege sau printr-un alt act normativ a unor drepturi în favoarea unor persoane nu exced cadrului legal stabilit prin OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată și nu înlătură competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Realizarea atribuțiilor Consiliului ce vizează armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării presupune în prealabil examinarea acestor acte normative, de acest organism, în condițiile art. 20 și art. 21 din OG nr. 137/2000.

Drepturile și libertățile fundamentale sunt recunoscute tuturor indivizilor, fără nicio deosebire, oricare ar fi izvorul ei, adică fără nicio discriminare.

Prevederile legale cuprinse în art. 10 alin 8 și art. 13 alin 1 lit. a), b) și c) contravin dispozițiilor art. 16 alin. 1 din Constituția României, deoarece nu se aplică și judecătorilor și procurorilor care își desfășoară activitatea profesională, urmare transferului, promovării într-o funcție superioară de execuție sau numirii într-o funcție de conducere, în altă localitate decât cea în care au domiciliul.

Judecătorii și procurorii care , urmare transferului, promovării într-o funcție superioară de execuție sau numirii într-o funcție de conducere, exercită profesia într-o altă localitate decât cea de domiciliu se află într-o situație comparabilă cu persoanele care beneficiază de dreptul prevăzut de art. 13 alin 1 lit. c) din OUG nr. 27/2006, prin prisma următoarelor criterii:

- 1) au calitate de magistrat
- 2) au fost transferați, promovați într-o funcție superioară de execuție sau numiți într-o funcție de conducere cu acordul, consimțământul lor, tot astfel cum s-a realizat alegerea ca membru al CSM-ului, delegarea sau detașarea.

- 3) Atât delegarea, detașarea, transferul, cât și promovarea în funcții superioare de execuție sau numirea în funcții de conducere a magistraților reprezintă elemente de substanță ale dreptului la carieră, drept atașat calității de magistrat încă de la numirea în funcție
- 4) Desfășoară activitatea profesională în altă localitate decât cea în care au domiciliul.

Împrejurarea că delegarea, detașarea ori alegerea ca membru al CSM cu activitate permanentă reprezintă modificări ale locului muncii în altă localitate decât cea de domiciliu, cu titlu temporar, pe când promovarea magistraților în funcții superioare de execuție sau transferul reprezintă modificări ale locului muncii în altă localitate decât cea de domiciliu pe durată nedeterminată, nu pot conduce la concluzia că am fi în prezența unor situații diferite în care se găsesc diferitele categorii de magistrați, care să justifice soluții diferite ale legiuitorului în ceea ce privește unele drepturi convenite acestora, fără ca prin aceasta să se încalce principiul egalității.

Petentul consideră că nu are relevanță faptul că, spre deosebire de delegare sau de detașare, promovarea în funcții superioare de execuție sau numirea în funcții de conducere are loc în urma susținerii unui examen sau a depunerii unei candidaturi urmată de interviu, legiuitorul având delina libertate de a stabili, în mod exclusiv, modalitățile de ocupare a funcțiilor în magistratură, superioare de execuție sau de conducere, în condițiile în care sunt respectate principiile de independență a justiției.

Potrivit prevederilor art. 1 alin. 4 din Constituția României, statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor- legislativă, executivă și judecătorească.

Potrivit dispozițiilor art. 40 alin. 1 și 2 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și senatorilor, (reprezentanții puterii legislative) prezenți la lucrările Parlamentului, care nu au domiciliul în București, primesc o zi de deplasare, pe zi de 2% din indemnizația lunară prevăzută pentru deputat sau senator, iar celor care nu au domiciliul în București, li se asigură pe durata mandatului cazare gratuită sau, la alegere, în cazul în care nu beneficiază de cazare gratuită, li se acordă, pe noapte, pe bază de declarație, 70% din tariful minim practicat de unitățile hoteliere și care este achitat unui deputat sau senator. De asemenea, conform art. 44 din același act normativ, parlamentarii beneficiază, pe durata mandatului, de transport intern gratuit pe liniile aeriene interne, auto, fluviale și pe calea ferată, iar cei care folosesc autoturismul proprietate personală contravaloarea a 9,5 litri de combustibil la 100 Km parcurși.

Petentul consideră că de acele drepturi enumerate mai sus, ar trebui să beneficieze și reprezentanții puterii judecătorești, în special judecătorii instanței supreme, a Înaltei Curți de Casație și Justiției, în cazul în care acești magistrați nu au domiciliul în București. Judecătorii instanței supreme sunt reprezentanții de vârf a puterii judecătorești.

Potrivit dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, președintele Curții Constituționale este egal în grad cu președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar judecătorii Curții Constituționale, cu vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, beneficiind de indemnizație egală cu a acestora, majorată cu 15 %, precum și de celelalte drepturi. De asemenea, conform prevederilor art. 71 din același act normativ, judecătorii care nu au domiciliul în București, beneficiază de cazare gratuită, de transport săptămânal și de la localitatea de domiciliu, precum și de

diurnă pentru zilele în care participă la lucrările Curții Constituționale, în condițiile prevăzute de lege pentru deputați și senatori.

Petentul susține că există o situație comparabilă între judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și judecătorii de la Curtea Constituțională și că primii ar trebui să beneficieze de aceleași drepturi.(prevăzute în art. 70 și art. 71 din Legea nr. 47/1992.

III. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director reține că petentul, având funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție consideră că prevederile **art. 10 alin. 8 și art. 13 alin 1 lit. a), b) și c)**, cuprinse în O. U.G. nr. 27/2006 privind salarizarea și și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de persoane din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, prevederile **art. 40 alin. 1 și alin. 2, al art. 44 alin 1 și alin 3** din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și senatorilor, precum și prevederile **art. 71** din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, **sunt discriminatorii**, în măsura în care aceste dispoziții legale nu sunt aplicabile și judecătorilor instanței supreme din sistemul judiciar, Înalta Curte de Casație și Justiție, care nu au domiciliul în municipiul București.

În drept, Colegiul Director reține că potrivit **Constituției României**, art. 20 alin 1, *„Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificata de Romania prin Legea 30 din 18 mai 1994, publicată în “Monitorul Oficial” nr. 135 din 31 mai 1994, prevede in art 14 ca: *„Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și socială, apartenență la o minoritate națională, avere naștere sau orice altă situație”.*

În același sens, Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificat de Romania prin Legea nr. 103/2006 art 1 prevede interzicerea generală a discriminării:

„1. Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.

2. Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricărui dintre motivele menționate în paragraful 1.”

Conform art 2 alin (1) din OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, *“prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere,*

restrictie sau preferinta, pe baza de rasa, naționalitate, etnie, limba, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, varsta, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

(4) Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intra sub incidența legii penale.”

Colegiul Director reține următoarele prevederi legale:

Conform art. 10 alin. 8 din O. U.G. nr. 27/2006 privind salarizarea și și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de persoane din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007 “Președintele, vicepreședintele și membrii Consiliului Superior al Magistraturii cu activitate permanentă, dacă nu au domiciliul în municipiul București, beneficiază de dreptul prevăzut la art. 13 alin. (1) lit. c), în limita a 4 călătorii dus-întors, pe luna, între localitatea de domiciliu și municipiul București, precum și de prevederile art. 22 sau, după caz, ale art. 23.

Conform art. 13 alin. 1 lit. a), b), c) din O. U.G. nr. 27/2006 privind salarizarea și și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de persoane din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007

(1) Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, care sunt detașați sau delegați în alta localitate decât cea de domiciliu, beneficiază, pe toată durata delegării sau detașării, de următoarele drepturi:

a) diurna în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară, dar nu mai puțin decât cuantumul prevăzut pentru personalul din unitățile bugetare;

b) decontarea cheltuielilor de cazare la structuri turistice de categoria până la 3 stele inclusiv. În situația în care nu beneficiază de cazare în aceste condiții, au dreptul la o sumă egală cu 0,5% din indemnizația de încadrare brută lunară pentru fiecare noapte, pe toată durata delegării sau detașării în alta localitate;

c) decontarea, în limita a 4 călătorii dus-întors, pe luna, a transportului aerian, naval, auto sau pe calea ferată clasa I, inclusiv vagon de dormit clasa I, ori, după caz, a 7,5 litri carburant la sută de kilometri, în situația în care deplasarea se face cu autoturismul. Decontarea transportului nu se acorda în cazul în care deplasarea se face cu autoturismul ce aparține instituției.

Conform art. 40 alin. 1 și alin. 2 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și senatorilor privitor la **Diurna de deplasare și cheltuielile de cazare**

(1) Deputații și senatorii prezenți la lucrările Parlamentului, care nu au domiciliul în municipiul București, primesc o diurna de deplasare, pe zi, de 2% din indemnizația lunară prevăzută pentru deputat sau senator.

(2) *Deputaților și senatorilor care nu au domiciliul în municipiul București li se asigura pe durata mandatului cazare gratuita sau, la alegere, în cazul în care nu beneficiază de cazare gratuita, li se acorda, pe noapte, pe baza de declarație pe propria răspundere data în condițiile legii, 70% din tariful minim practicat de unitățile hoteliere și care este achitat unui deputat sau senator.*

Conform art. 44 alin 1 și alin 3 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și senatorilor privitor la *Dreptul la transport gratuit*

(1) *Deputații și senatorii beneficiază, pe perioada mandatului, de transport intern gratuit pe liniile aeriene interne, auto, fluviale și pe calea ferată, cu orice categorie de trenuri de călători, la clasa I. Biletele de călătorie se vor elibera pe baza legitimației de deputat sau de senator.*

(3) *Deputații și senatorii care folosesc autoturismul proprietate personală pentru a se deplasa săptămânal din localitatea unde domiciliază la București și înapoi, cei care au domiciliul în București și se deplasează, cel mult o dată pe săptămână, în circumscripția electorală în care au fost aleși și înapoi, precum și cei care efectuează deplasări în țară, ca urmare a sarcinilor trasate de către președintele Camerei Deputaților și, respectiv, al Senatului, de birourile permanente ale celor două Camere, de comisiile permanente sau de către liderii grupurilor parlamentare, pentru activități legate de exercitarea mandatului, vor primi contravaloarea a 9,5 litri de combustibil la 100 km parcursi.*

Conform art. 71 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții

Constituționale

Judecătorii care nu au domiciliul în municipiul București beneficiază de cazare gratuita, de transport săptămânal la și de la localitatea de domiciliu, precum și de diurna pentru zilele în care participa la lucrările Curții Constituționale, în condițiile prevăzute de lege pentru deputați și senatori.

Analizând faptele reținute în petiție, **Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induce distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă.** Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Sueda, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul**

este justificat obiectiv. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

Colegiul Director reține că petentul invocă un tratament diferențiat aplicat judecătorilor de la Înalta Curte de Casație și Justiție, care nu au domiciliul în București, față de președintele, vicepreședintele și membrii Consiliului Superior al Magistraturii cu activitate permanentă, dacă nu au domiciliul în municipiul București, față de judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, care sunt detașați sau delegați în alta localitate decât cea de domiciliu, față de deputați și senatori, față de judecătorii de la Curtea Constituțională, care nu au domiciliul în municipiul București . Or, raportat la prevederile articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile*, dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior.

I. Referitor la comparabilitatea făcută de petent între judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție, care nu au domiciliul în București și judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți , care sunt detașați sau delegați în altă localitate decât cea de domiciliu Colegiul Director reține:

Delegarea constă în **executarea temporară** de către angajat a unor sarcini corespunzătoare atribuțiilor de serviciu în afara locului său de muncă. Aceasta se poate face doar cu acordul persoanei delegate și are în vedere interesul serviciului. Detașarea magistraților semnifică o schimbare temporară a locului de muncă la un alt angajator, în scopul desfășurării activității în interesul acestuia, cu o durată între 6 luni și 3 ani, cu posibilitatea prelungirii pe încă 3 ani.

Detașarea nu se face la solicitarea magistratului, ci la solicitarea instituției unde urmează a fi detașat, cu acordul magistratului, prin decizia Consiliului Superior al Magistraturii.

Atât delegarea cât și detașarea au în vedere interesul serviciului.

Promovarea magistraților se face fie prin concurs organizat la nivel național, fie prin depunerea unei candidaturi pentru funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Colegiul Director constată că în acest caz nu se poate vorbi de categorii profesionale aflate în situații analoage, deoarece judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, care sunt detașați sau delegați în altă localitate decât cea de domiciliu, desfășoară activitatea **doar temporar** în altă localitate, pe când judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție își desfășoară activitatea permanent (pe o perioadă nedeterminată) în București.

II. Referitor la comparabilitatea făcută de petent între judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție, care nu au domiciliul în București și președintele, vicepreședintele și membri Consiliului Superior al Magistraturii cu activitate permanentă, dacă nu au domiciliul în municipiul București Colegiul Director reține:

Colegiul director reține că membri Consiliului Superior al Magistraturii sunt aleși de adunările generale ale judecătorilor și procurorilor și validați de Senat, pe un mandat de 6 ani, fără posibilitatea reînvestirii în funcție, iar judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție își desfășoară activitatea pe o perioadă nelimitată în București.

Judecătorii și procurorii aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii își **suspensă** activitatea de judecător, respectiv procuror, până la încetarea **mandatului**. Deci membri CSM-ului au de exercitat un mandat de 6 ani, pe când judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție sunt aleși pe o perioadă nelimitată.

Președintele și vicepreședintele Consiliului Superior al Magistraturii nu exercită activitatea de judecător sau procuror.

Colegiul Director constată că în acest caz nu se poate vorbi de categorii profesionale aflate în situații analoage, deoarece președintele, vicepreședintele și membri Consiliului Superior al Magistraturii, desfășoară activitatea în cadrul consiliului, **temporar, pe perioada mandatului**, pe când judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție își desfășoară activitatea permanent (pe o perioadă nedeterminată) în București.

Promovarea magistraților în funcții de execuție la tribunale, curți de apel și parchete, precum și promovarea magistraților în funcția de judecător la Înalta Curte

de Casație și Justiție este asumată de către magistrat (promovarea se face doar prin susținerea unui concurs sau prin depunerea unei candidaturi).

III. Referitor la comparabilitatea făcută de petent între judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție, care nu au domiciliul în București și senatorii și deputații, Colegiul Director reține următoarele aspecte:

Senatorii și deputații sunt aleși pentru un **mandat** de 4 ani.

Colegiul Director ține seama de faptul că aceste două categorii profesionale au atribuții de serviciu diferite, precum și faptul că fac parte din sisteme diferite de salarizare.

Parlamentul României face parte din sistemul legislativ, iar judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție fac parte din sistemul justiției. Diferența de tratament instituită prin reglementările care guvernează sistemul de salarizare al diferitelor categorii profesionale are o justificare obiectivă prin raportare la deosebiri dintre aceste grupuri.

Colegiul Director constată că senatorii și deputații nu se află într-o situație analoagă cu judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

IV. Referitor la comparabilitatea făcută de petent între judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție, care nu au domiciliul în București și judecătorii de la Curtea Constituțională, Colegiul Director reține:

Judecătorii de la Curtea Constituțională sunt numiți pe o perioadă **determinată**, pentru un mandat de 7 ani.

Aceștia au o indemnizație mai mare cu 15% decât judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Colegiul Director constată că cele două categorii prezentate la acest punct nu se află în situații analoage.

Analizând aspectele de mai sus, petiția astfel cum a fost formulată, punctele de vedere emise, coroborate cu definiția discriminării astfel cum este prevăzută în art.2 din O.G. nr.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, în cauză nu se poate reține întrunirea cumulativă a elementelor privind un tratament de deosebire (restricție, excludere, preferință) între persoane care se află în situații comparabile și care sunt tratate în mod diferit și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Colegiul Director consideră că diferențierea indemnizațiilor și a salariilor de bază sau a beneficierea de unele facilități acordate pentru unele dintre categoriile profesionale (ex. demnitari, magistrați, etc.), reprezintă opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții.

Situațiile deosebite în care se găsesc diferitele categorii de salariați determină soluții diferite ale legiuitorului, în ceea ce privește salarizarea acestora, fără ca prin aceasta să încalce principiul egalității, ce nu semnifică uniformitate.

Colegiul Director reține deciziile Curții Constituționale prin care s-a statuat că **principiul egalității nu se opune ca o lege să stabilească reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite.** (Decizia nr.256 din 17 iunie 1997, Decizia nr.154/2001, M.Of. nr.387/2001, CDH 2001, p.914–915) De asemenea, atât în doctrina, cât și în jurisprudența constituțională s-a statuat în mod constant că **principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, ci presupune instituirea unui tratament egal în situații care nu sunt diferite.** De aceea, nu sunt excluse, ci, dimpotrivă, sunt admise soluții legislative diferite pentru situații diferite. (Decizia nr.113/2001, M.Of. nr.317/2001, CDH 2001, p.757; Decizia nr.139/2001, M.Of. nr.330/2001, CDH 2001, p.851) **Curtea Constituțională a reținut că instituirea unor reglementări juridice diferențiate în privința drepturilor și obligațiilor unor categorii de cetățeni care se află în situații diferite nu este contrară art.16 alin (1) din Constituție.** (Decizia nr.294/2001, M.Of.nr.21/2002)

Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Din acest punct de vedere, nu se poate retine situarea în grad de comparabilitate sau analogie corelativă a categoriilor profesionale indicate de către petent.

Colegiul Director, analizând atât jurisprudența sa anterioară, cât și prevederile legale, constată că în situația în care se invocă o deosebire, excludere, restricție sau preferință ca rezultat al unei norme juridice, care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege, CNCD are competența soluționării cazului respectiv. Astfel Colegiul Director **respinge excepția** de necompetență invocată de Ministerul Justiției.

Având în vedere considerentele reținute de Colegiul Director, în temeiul art.20 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi**, ale membrilor prezenți

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Respingerea excepției de necompetență invocată de Ministerul Justiției
2. Prevederile sesizate nu intră sub incidența **art. 2 alin. 1** din Ordonanța de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare;

2. clasarea dosarului;
3. se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;
4. o copie a hotărârii se va transmite **Ministerului Justiției**, cu sediul în str. Apollodor, nr.17, Sector 5, București.

IV. Modalitatea de plată a amenzii (dacă este cazul)

- nu este cazul;

V. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța competentă și în termenul legal, potrivit Legii nr.554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS FERENC CSABA – Membru

COMȘA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN - Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU- Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA - Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit Legii nr.554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

